

6. Dag 7.307

Plots schiet Viktor recht.

VIKTOR

Roza, vlug! Opstaan!

ROZA

Wat?

VIKTOR

Opstaan, nu direct!

ROZA

Waarom? Wat?... Wat is er? Zijn we rijk geworden?

VIKTOR

Wat? Hoezo, rijk geworden? Waarom zouden we plots rijk geworden zijn?

ROZA

Ik weet niet. Zomaar.

VIKTOR

Zomaar?

ROZA

Ja, dat zou toch kunnen. Ik zou wel eens willen opstaan en plots rijk zijn.

VIKTOR

Ja, wie niet?

ROZA

Wie niet? Goh, jij stelt wel verdomd filosofische vragen, zo vroeg in de morgen... Wie niet?... De postbodes misschien?

VIKTOR

De postbodes? Waarom zouden die niet plots rijk willen zijn?

ROZA

Wel, ik weet niet, maar als je ervoor kiest om postbode te worden, heb je blijkbaar toch niet echt de intentie om rijk te worden.

VIKTOR

Nee, dat is waar.

ROZA

Wat zou jij eigenlijk willen doen als we later rijk zijn?

VIKTOR

Ik weet niet. Van alles, denk ik.

ROZA

Goh, van alles... Dat lijkt me zo vermoeiend.

VIKTOR

Wat zou jij dan willen doen?

ROZA

Gewoon. Niks... Ik zou gewoon in bed willen blijven liggen en niks doen.

VIKTOR

Ja, dat kan natuurlijk ook. Er zijn veel rijke mensen die dat doen.

ROZA

O ja? En zijn die dan ook allemaal werkloos?

VIKTOR

Dat weet ik niet. Ik ben nog nooit rijk geweest.

ROZA

Dat is jammer... Zeg, misschien moeten we dat gewoon eens proberen?

VIKTOR

Wat dan?

ROZA

In bed blijven liggen en niks doen. Misschien worden we al slapend rijk.

VIKTOR

Wel ja, waarom niet? Wat hebben we te verliezen? En trouwens, we moeten toch iets doen om de dag door te komen.

ROZA

Ja, laten we niets doen om de dag door te komen.

Ze kruipen weer onder de lakens. Plots vliegt het zolderluik (of de zolderdeur) open en springt de inspecteur binnen.

INSPECTEUR

Aha! Betrap! Ik wist het! Ik wist dat ik jullie hier zou vinden!

VIKTOR EN ROZA

Huh?

INSPECTEUR

Ik laat me niet vangen door een simpel bordje aan de voorgevel met opschrift “onbewoonbaar verklaard”. Ik ken dat soort literair opportunisme dat enkel bedoeld is om belastingcontroleurs en andere dieven buiten te houden. In de dure villawijken is het tegenwoordig een hype. Maar bij mij pakt dat geen verf. Ik ben immers geen belastingcontroleur.

VIKTOR

Maar wie bent u dan wel dat u hier zomaar komt binnenvallen?

INSPECTEUR

Ik ben inspecteur eerste klas van de bijzondere politie, meneer.

ROZA

O, dat is een mooi beroep. Jullie kunnen zo altijd te pas en te onpas bij de mensen binnenvallen.

INSPECTEUR

Nee, mevrouw. Dat zou de rechtsstaat niet toestaan! Wij kunnen nooit te pas en te onpas bij de mensen binnenvallen, tenzij - en enkel en alleen als... – wij daar zin in hebben. Vorige maand bijvoorbeeld viel de politiecommissaris zomaar bij een moordverdachte binnen. Toen bleek dat hij daar eigenlijk helemaal geen zin in had, werd hij terplekke gevierendeeld en de verdachte werd buiten vervolging gesteld wegens procedurefouten.

VIKTOR

Maar dat is de omgekeerde wereld!

INSPECTEUR

Dat is de wereld waarin wij leven, meneer. Met een gerechtelijk systeem dat geconstipeerd is ten behoeve van de criminaliteit.

ROZA

O, meneer de inspecteur eerste klas, nu u toch hier bent, zou u ons misschien kunnen helpen met een klein probleem?

INSPECTEUR

Een probleem?

ROZA

Ja, ziet u, meneer, wij zitten met enkele vreemdelingen onder ons bed, die – zoals u weet – allemaal dragers zijn van ziektekiemen. En nu wilde ik u vragen of u die vreemdelingen niet kon weggagen?

INSPECTEUR

Nee, mevrouw! Nee! Dat mag ik niet doen. Strikte orders vanuit Europa. Vreemdelingen die zich verdoken hebben opgesteld, mag ik niet zien. Want als ik ze zie, moet ik ze ook registreren en dat is slecht voor de statistieken. De bevolking zou in paniek kunnen geraken.

ROZA

Oei.

INSPECTEUR

Bovendien zou dat geen oplossing zijn voor het probleem. Als ik ze van onder uw bed weg zou jagen, dan zouden ze meteen onder een ander bed kruipen en het probleem zou zich dus gewoon van het ene bed naar het andere verplaatsen. En erger: ikzelf zou dan verdacht kunnen worden van mensensmokkel en van het negeren van het quarantainereglement. Stel u voor: ik, een integer politiemans.

ROZA

Maar meneer de inspecteur. Er zitten wel tien miljoen vreemdelingen onder ons bed.

INSPECTEUR

Dat verbaast me niets, mevrouw. Onder mijn eigen bed zitten er nog veel meer. Maar ik kan er niets tegen beginnen. (*stijl*) Stiekem lees ik ze 's avonds wel een verhaaltje voor. Dat helpt.

ROZA

O, hebben ze dat graag?

INSPECTEUR

Dat weet ik niet. Ze begrijpen er geen woord van. Maar het houdt hen wel rustig. Zo rustig zelfs dat ik me soms afvraag of ze er wel zitten.

VIKTOR

En als u geen verhaaltje voorleest, worden ze dan onrustig?

INSPECTEUR

Geen idee. Ik heb nog nooit het risico genomen om dat uit te proberen, en ik ben het ook niet van plan. Stel u voor dat ze plots beginnen bidden en zingen en beginnen citeren uit de Koran. Of erger nog: dat ze mijn bed tot ontploffing zouden brengen. Nee, ik wil er niet aan denken.

ROZA

O, meneer de inspecteur, nu maakt u mij bang.

INSPECTEUR

Maar u hoeft nergens bang voor te zijn, mevrouw. Gewoon elke avond een verhaaltje vertellen en ze rustig houden. Meer hoeft u niet te doen. En u zal zien, dan merkt u niet eens dat ze er zijn. Trouwens, het zijn allemaal vriendelijke kerels. Goed geïntegreerd en zo.

VIKTOR

Maar als u niet merkt dat ze er zijn, bent u dan wel zeker dat ze er zitten? Heeft u al eens onder het bed *gekeken*?

INSPECTEUR

Neen. Dat zou geen enkele zin hebben, meneer. Van zodra ik aanstalten zou maken om onder bed te kijken, zouden ze zich meteen verstoppen. En bovendien wens ik ook hun privacy te respecteren.

ROZA

Maar u heeft er dus geen last van?

INSPECTEUR

Nee, echt, ik kan niet klagen over mijn vreemdelingen. Ik verdien er zelfs nog een aardige duit aan. Vierhonderd euro reken ik voor hun verblijf. Per migrant. En alles in het zwart.

VIKTOR

Vierhonderd euro? Vinden ze dat niet te veel?

INSPECTEUR

Te veel? Waar vinden ze nog een bed onder de vierhonderd euro? En trouwens, ze hebben toch geen rechten. En als ze al rechten hebben, worden die graag met voeten getreden. Als het moet, door mezelf.

VIKTOR

Ik dacht dat u een integer politieman was.

INSPECTEUR

Maar dat ben ik ook. En ik ben er fier op. Luister,... die mensen bieden zich vrijwillig aan om uitgebuit te worden. Wat wilt u dan dat ik doe? Ik kan ze toch niet gewoon aan hun lot overlaten? Dat zou onmenselijk zijn.

ROZA

Dat is waar. Zo hadden wij het nog niet bekeken. Maar toch, 400 euro. Kunnen ze dat wel betalen?

INSPECTEUR

Natuurlijk niet. Ze hebben al hun geld uitgegeven aan mensensmokkelaars en wat er nog over was, ging rechtsreeks naar het bal van de burgemeester. Ik scheur er mijn broek aan. Daarom heb ik ze ook nooit eten gegeven.

ROZA

Oei, en hoe reageerden ze daarop?

INSPECTEUR

Ze zijn onmiddellijk in hongerstaking gegaan, mevrouw. Maar met een beetje geluk houden ze dat lang genoeg vol en lost het probleem zich vanzelf op.

ROZA

Dat zou mooi zijn.

VIKTOR

Dank u voor de goede raad, meneer de inspecteur. Maar wat kwam u hier nu eigenlijk doen?

INSPECTEUR

Was dat dan niet duidelijk? Ik kwam te pas en te onpas binnenvallen.

VIKTOR

En is dat wettelijk gelegitimeerd?

INSPECTEUR

Uiteraard, want ik heb er ongelooflijk veel zin in. Ik volg immers een spoor van gerechtelijke dwaling.

ROZA

Oooh, spannend.

INSPECTEUR

Goed dan. Laten we meteen ter zake komen. (neemt notitieboekje en leest) Laat eens kijken... Ah, hier... Volgens het rapport van de brandweer zijn jullie Viktor en Roza. Klopt dit?

VIKTOR

Ja.

ROZA

Nee.

INSPECTEUR

Wat is het nu? Ja of nee? Zijn jullie Viktor en Roza, of niet?

ROZA

Nee, wij zijn Roza en Viktor. In die volgorde.

INSPECTEUR

(schraapt en noteert) In die volgorde. En waarom in die volgorde?

ROZA

Omdat het dinsdag is.

INSPECTEUR

Hoezo?

ROZA

Wel, maandag komt na dinsdag, zoals Viktor na Roza komt.

INSPECTEUR

(noteert) Klinkt logisch. Maandag komt na dinsdag...

VIKTOR

Maar maandag komt toch helemaal niet na dinsdag.

ROZA

Toch wel. Na dinsdag heb je woensdag, donderdag, vrijdag, zaterdag, zondag... en maandag. Dat kan je zien aan de stand van de maan, tenminste als je de integralen en de vectoren juist berekent.

INSPECTEUR

Kunnen we bij het onderwerp blijven, alstublieft?

ROZA

O graag, ik bereken graag integralen en vectoren.

VIKTOR

Hij bedoelt het onderwerp van de gerechtelijke dwaling.

INSPECTEUR

Inderdaad, meneer. Volgens datzelfde verslag van de brandweer hebben jullie op geen enkel ogenblik een postbode aan dit zolderraam hier vastgesteld, noch hebben jullie die postbode van het dak weten vallen en ten gronde horen storten?

ROZA

Nee... Nee, dat kunnen wij ons niet herinneren.

INSPECTEUR

En u blijft bij die verklaring?

ROZA

Ja, zolang wij daar zin in hebben.

INSPECTEUR

Er zijn nochtans een aantal indicatoren die op het tegendeel wijzen, mevrouw. Vooreerst zijn er de overburen die formeel bevestigen dat er wel degelijk een postbode op uw dak aan uw zolderraam stond. Ten tweede hebben wij ter hoogte van uw woning de vernoemde postbode levenloos aangetroffen en ten derde bevond de postzak van de postbode zich aan uw voordeur.

ROZA

Dat kan allemaal wel zijn, maar wat hebben wij daarmee te maken?

INSPECTEUR

Wel, mevrouw, na grondig onderzoek van de inhoud van de reeds vermelde postzak, troffen wij een aangetekende zending aan die onmiskenbaar aan u gericht is (toont de brief) en waardoor u ontegensprekelijk in verband gebracht kan worden met het slachtoffer.

ROZA

O, een aangetekende zending? Daar wachten wij al jaren op. Geeft u die maar eindelijk hier.

INSPECTEUR

Helaas, mevrouw, dat is niet mogelijk. Deze aangetekende zending is belastende bewijslast in een lopend onderzoek naar de mysterieuze dood van een schielijk overleden postbode.

ROZA

Bedoelt u dat de postbode dood is?

INSPECTEUR

We hebben een sterk vermoeden, mevrouw.

ROZA

Dat kan verklaren waarom wij de postbode vandaag nog niet hebben gezien. O, wat erg.

INSPECTEUR

Wel, zo erg is het nu ook weer niet. Het was maar een vrouw en bovendien zijn er nog vele andere postbodes. U kan gerust zijn. Uw post zal ook in de toekomst nog ter plekke worden geleverd.

ROZA

Gelukkig maar. Ik vreesde al dat we zouden moeten verhuizen.

INSPECTEUR

Nee, maakt u zich daar maar geen zorgen over, mevrouw. (met klem) Er zijn echter wel andere dingen waar u bezorgd over dient te zijn.

ROZA

Welke dingen dan?

INSPECTEUR

Is dat dan niet duidelijk? Moet ik u dat echt nog vertellen?... Wat gaat u eten? Wanneer gaat u eten? Is het nog geen tijd om te gaan slapen?... Al die levensnoodzakelijke vragen waar een mens van wakker dient te liggen. Als u zich daar nu niet om bekommert, wanneer dan wel? Straks is het misschien te laat. Vooraleer u het goed en wel beseft, ligt u als de eerste de beste postbode tussen vier planken.

ROZA

Meneer heeft eigenlijk wel gelijk. We moeten dringend afspreken wanneer we gaan slapen, Viktor.

VIKTOR

Maar toch niet terwijl meneer nog hier is.

ROZA

Nee, dat niet. – Meneer, hoelang wenst u nog hier te blijven?

INSPECTEUR

(terwijl hij raam en dak inspecteert) Zolang als nodig is, mevrouw, zolang als nodig is.

VIKTOR

Wat bent u daar eigenlijk aan het doen?

INSPECTEUR

Ik controleer het rapport van de brandweer, meneer. Volgens dat rapport zijn er immers “geen noemenswaardige gebreken in de tegenwoordige toestand van het hier aanwezige dak, die op een droeve ontwikkelingsgang zouden kunnen wijzen”. Maar als de toestand van het dak niet de oorzaak van de val is, waardoor is de postbode dan *wel* gevallen?

VIKTOR

Misschien verloor ze haar evenwicht, of misschien was er een plotse windvlaag...

INSPECTEUR

Dat zou kunnen, meneer. Dat zou kunnen. Of misschien... werd de postbode gewoon geduwd!

VIKTOR

Geduwd?! Maar dat is...

INSPECTEUR

Inderdaad, meneer. Moord! Met de dood tot gevolg.

ROZA

Maar wie zou die postbode dan geduwd hebben?

INSPECTEUR

O, dat kan eender wie geweest zijn, mevrouw. Iemand die aan deze kant van het raam stond, bijvoorbeeld.

ROZA

Maar dan hadden wij die persoon toch moeten zien?

INSPECTEUR

Inderdaad, mevrouw. Tenzij u natuurlijk de ogen had gesloten.

VIKTOR

Ja, want als je de ogen gesloten hebt, kan je niemand zien. Dat is statistisch bewezen.

INSPECTEUR

Zeker, meneer. En getuigen hebben traditioneel de onhebbelijke gewoonte de ogen te sluiten wanneer zij van iets getuige zijn. Statistisch gezien hebben getuigen zelfs nooit iets gezien. De statistieken bewijzen echter ook dat het in zulke gevallen, waarbij een postbode van een dak wordt geduwd, meestal één van de aanwezige bewoners betreft. En nooit was het één van de afwezige bewoners.

ROZA

Bedoelt u dat één van de aanwezige bewoners de postbode heeft geduwd?

INSPECTEUR

Ik bedoel helemaal niets, mevrouw. Ik stip slechts een statistische mogelijkheid aan.

ROZA

Maar waarom zouden die bewoners de postbode duwen?

INSPECTEUR

Wel, misschien omwille van een akkefietje, een kleine woordenwisseling, (venijnig) zoals u er ook een had met de brandweerman... of misschien gewoon uit puur winstbejag, dat kan natuurlijk ook.

ROZA

Winstbejag?

INSPECTEUR

De teennagels van postbodes zijn op de Aziatische markt erg gegeerd, mevrouw, om ze te vermalen tot een afrodisiacum. Daar zijn al vele postbodes voor gestorven. Het ras der postbodes wordt zelfs met uitsterven bedreigd. Elke dag valt er wel ergens een postbode van het dak.

VIKTOR

Elke dag?

INSPECTEUR

En dan spreek ik alleen nog maar van dit dak, meneer. Elke dag valt er hier, van dit dak, een postbode naar beneden. Pardoes op de grond. Morsdood.

ROZA

Goed zeg. En gaat het dan telkens om dezelfde postbode, of is het altijd een andere?

INSPECTEUR

Dat kan ik niet met zekerheid zeggen, mevrouw. Ik wacht nog op de resultaten van het lopend DNA-onderzoek.

VIKTOR

En de daders? Bent u die al op het spoor?

INSPECTEUR

Nee, we tasten nog volledig in het duister.

ROZA

Waarschijnlijk waren het weer vreemdelingen van onder één of ander bed.

INSPECTEUR

Dat valt te betwijfelen, mevrouw. Die meesten van hen zijn daarvoor te lui en de anderen hebben het te druk met het plegen van andere criminele feiten. Bovendien gaat het hier om een totaal andere *modus operandi*. De postbode werd noch verkracht noch opgeblazen.

ROZA

Toch zou ik me een stuk veiliger voelen als al die vreemdelingen werden opgepakt.

INSPECTEUR

Natuurlijk, mevrouw. En daarom zal ik naar gewoonte het bevel geven ze allemaal te arresteren. Maar intussen moeten we ook de ware moordenaars ontmaskeren om zo het beroep van postbode te vrijwaren. Zeker nu dat beroep al zo sterk onder druk staat door de digitalisering.

VIKTOR

Allemaal goed en wel, maar u heeft nog geen enkel idee wie de daders dan wel zijn?

INSPECTEUR

Nee, meneer. Het enige wat we weten is dat de moord telkens hier op uw dak gebeurt en dat er ook telkens twee dezelfde bewoners op zolder aanwezig zijn.

ROZA

En wie zijn dat dan?

INSPECTEUR

(leest in zijn notitieboekje) Het betreft een zekere Viktor en een andere, genaamd Roza. Kent u die toevallig?

ROZA

Nee, daar hebben wij nog nooit van gehoord, hè Viktor.

INSPECTEUR

Dat was te verwachten. Die criminelen blijven altijd anoniem.

ROZA

O ja? En waarom is dat?

INSPECTEUR

Omdat ze altijd weigeren om hun identiteit kenbaar te maken, mevrouw. Zo leep zijn ze wel. Ze opereren steeds incognito en liefst bij nacht.

ROZA

Oei. Bij nacht nog wel. Moeten ze dan niet slapen?

INSPECTEUR

Och, mevrouw. Dat gespuis slaapt gewoon overdag.

VIKTOR

Moeten die dan niet gaan werken?

INSPECTEUR

Nee, want ze beschouwen die criminele activiteiten als hun werk.

ROZA

En mag dat wettelijk allemaal?

INSPECTEUR

Dat is voor interpretatie vatbaar, mevrouw. Maar in ieder geval deinzen zulke criminelen er niet voor terug om hun werkingskosten af te trekken van de belastingen. Sommigen trekken zelfs subsidies.

ROZA

Maar enfin!... En dan die postbodes van daken duwen... Waarom doen die mensen toch zoiets?

INSPECTEUR

Och mevrouw, voor die teennagels van postbodes worden exuberante bedragen betaald. Bedragen die ruimschoots volstaan om een wereldreis naar verre exotische landen te maken. En wie droomt er nu niet van een wereldreis naar pakweg... Luxemburg?

ROZA

O ja, een wereldreis naar Luxemburg...

INSPECTEUR

Zeker als je op de zolderkamer van een onbewoonbaar verklaarde woning leeft.

ROZA

Ja ja, dat wil ik wel geloven. Zeg Viktor, meneer heeft eigenlijk wel gelijk. Ik ben die zolderkamer hier kotsbeu. Kom, laten we vertrekken op wereldreis. Naar Luxemburg.

VIKTOR

Maar toch niet terwijl meneer nog hier is.

ROZA

Nee, dat niet. – Meneer, hoelang wenst u nog hier te blijven?

INSPECTEUR

Zolang als nodig is, mevrouw. Zolang als nodig is.

ROZA

Ik hoop dat hij direct zal vertrekken.

VIKTOR

Inspecteur, wat bent u daar eigenlijk nog aan het doen?

INSPECTEUR

O, niets. Ik was in gedachten verzonken, meneer. Trek het u niet aan.

VIKTOR

Heeft u misschien iets gezien? Iets opgemerkt?

INSPECTEUR

Nee, meneer, niets. Ik was gewoon wat aan het denken... aan die postbodes. Trek het u niet aan. Gewoon aan die postbodes... Meer niet. Trek... trek het u niet aan.

ROZA

Maar u trekt het zich precies wel erg aan.

INSPECTEUR

't Is niets, mevrouw, 't is niets. Vergeet het.

ROZA

Maar wat is er toch, meneer de inspecteur?

INSPECTEUR

Nee, niets mevrouw. Laat het zijn. Trek... laat maar... Het is gewoon...

ROZA

Maar ik merk toch dat er iets is, inspecteur. Komaan, vertel het maar.

INSPECTEUR

Nee, mevrouw. Het is gewoon maar... al die gebeurtenissen roepen bepaalde herinneringen op. Meer niet.

ROZA

Herinneringen?

INSPECTEUR

Trauma's die weer worden opgewekt, ziet u. Meer is het echt niet.

ROZA

Over welke trauma's heeft u het.

INSPECTEUR

Oude wonden die worden opengereten. Maar, ik weet niet of ik u daarmee moet lastigvallen...

ROZA

Dat moet u zeker.

INSPECTEUR

Wel, ik heb destijds... gewoon... ja... mijn oudste zus... op een soortgelijke manier verloren.

ROZA

O wat erg.

INSPECTEUR

Wel nee, zo erg was het nu ook weer niet. Het was maar een vrouw en... en ja... ik... (*begint te huilen*)

ROZA

Kom, inspecteur, komt u hier even bij mij op bed en vertel het allemaal eens aan tante Roza.

INSPECTEUR

Ach ja... Ze was nog zo klein... maar ze wilde perse met de auto naar de kleuterschool rijden... voor een vergadering...

ROZA

Och nee...

INSPECTEUR

Ze was zelfs zo klein dat ze helemaal onderin moest kruipen om aan het gaspedaal te geraken. En natuurlijk kon ze de weg dan niet meer zien... En ze is recht een ravijn in gereden... De dieperik in... net als die postbodes de dieperik in...

ROZA

Ocharme meneer de inspecteur.

VIKTOR

Maar had ze dan niet beter een taxi besteld?

INSPECTEUR

Ja, maar ze... ze...

ROZA

Ze geraakte niet bij de telefoon?

INSPECTEUR

Ja... omdat...

VIKTOR

Omdat wat?

ROZA

Omdat die te hoog stond?

INSPECTEUR

Ja.

ROZA

Hoe oud was ze toen?

INSPECTEUR

Ik weet het niet meer... Ik denk een jaar of 82, want vorig jaar werd ze nog maar pas 76.

ROZA

God, zo jong nog.

INSPECTEUR

Het was zo een lief, klein, verschrompeld vrouwtje. Zo klein. De mensen dachten altijd dat ze nog maar drie jaar oud was, net als ik... Och... ik herinner me de dag van haar geboorte nog alsof het gisteren was. Het was zo een mooie dag. Eerst kwam zij. En dan kwam ik. En na mij nog twee anderen. En in de hoek stond een of ander vreemd kind omdat het stout was.

ROZA

Oh. Wat een ontroerend verhaal.

INSPECTEUR

Ja... We waren zo gelukkig... (*snikt*) O, wat waren we gelukkig... (*hevige huilbui*)

VIKTOR

Niet doen, meneer. Probeer aan iets anders te denken. Denk aan de dagen dat jullie niet gelukkig waren, de dagen dat jullie ruzie maakten en dat je haar de nek kon omwringen, dat je haar dood wenste... (*de inspecteur stopt met wenen*) En kijk, ze is dood... Ben je nu niet blij?

INSPECTEUR

Een beetje wel, ja. Dank u, meneer. Wat zijn jullie toch lieve mensen. (*droogt de tranen en staat langzaam op*) Bon, ik denk dat het tijd wordt dat ik eens vertrek. Bedankt. Ik zie jullie morgen wel.

VIKTOR

Morgen?

INSPECTEUR

Als de volgende postbode is gevallen.

VIKTOR

Hoe bedoelt u?

INSPECTEUR

Wel. Elke dag valt er hier een postbode naar beneden. Dus morgen ook.

VIKTOR

O ja, natuurlijk.

INSPECTEUR

En mocht u intussen iets vernemen over die twee criminelen, aarzel dan niet om mij te contacteren. U kan me elke dag rond deze tijd hier terugvinden.

VIKTOR

Komt in orde.

INSPECTEUR

Tot morgen, dan.

ROZA

O, inspecteur? Kan u morgen, voordat u naar hier komt even langs de bakker gaan en enkele sanseveria's meebrengen? Wij hebben niets meer te eten.

INSPECTEUR

Geen probleem, mevrouw. Nog een goede avond.

VIKTOR

Met een beetje peper, graag...

De inspecteur knikt en verdwijnt.

ROZA

Wat een aardige man.

VIKTOR

Ja. (*korte pauze*) Van waar, zei hij, dat hij was?

ROZA

O, dat weet ik niet meer. Heeft hij dat gezegd?

VIKTOR

Ik weet niet. (*korte pauze*) Wat is hij eigenlijk komen doen?

ROZA

Wie?

VIKTOR

Die politie-inspecteur.

ROZA

Is er hier een politie-inspecteur geweest?

VIKTOR

Ja, daarnet.

ROZA

En wat kwam die hier doen?

VIKTOR

God zeg, dat weet ik niet meer. Heeft dat belang?

ROZA

Neen. Ik vroeg het me zomaar af.

VIKTOR

We zullen het hem morgen vragen als hij terug is.

ROZA

Gaat hij morgen terugkomen?

VIKTOR

Ja. Als de volgende postbode gevallen is.

ROZA

Welke postbode?

VIKTOR

Wel, morgen zal er terug een postbode van ons dak vallen, net zoals vandaag.

ROZA

Is er vandaag een postbode van ons dak gevallen?

VIKTOR

Ja, daarom was die brandweerman toch hier?

ROZA

O ja, die vervelende brandweerman. Ik hoop die vent nooit meer te moeten zien. (denkt) Zeg... maar als er morgen weer een postbode van ons dak valt... dan komt die vervelende brandweerman ook weer langs?

VIKTOR

Ah, nu je het zegt. Dat zou best kunnen.

ROZA

Ik wil hier weg... Kunnen we nu niet op wereldreis vertrekken?

VIKTOR

Naar Luxemburg?

ROZA

Ja. Of naar Nederland. Maakt mij niet uit.

VIKTOR

Goed. Laten we vertrekken. Ben je klaar?

ROZA

Ja. Helemaal gepakt en gezakt. En jij?

VIKTOR

Klaar om te vertrekken. Zijn we weg?

ROZA

We zijn weg.

Ze blijven.